

Драган Симеуновић*

Универзитет у Београду, Факултет политичких наука

У СПОМЕН ЖИКИ ЂУРИЋУ

Жику Ђурића сам упознао још током студија на Факултету политичких наука, почетком седамдесетих година прошлог столећа, и наше тада започето пријатељство је потрајало пола века. Што је још важније, било је то оно од ретких пријатељстава која су све време трајања непомућена. Привукле су ме његова благод, доброта и урођена опрезност – особине које је задржао целог свог живота. Поред тога је још као студент тежио и фином облачењу и са сваким се опходио са немалим поштовањем.

На Институту за политичке студије се почео ангажовати помажући тадашњем директору Института Сретену Сокићу, иначе професору Факултета политичких наука, да би убрзо и званично постао његов помоћник, а потом као врло млад и директор Института. Било је то велико признање а уједно и велики изазов за младог човека који је тек крочио у Београд, али су му његово поштење и добронамерност – баш према сваком, помагали да преброди небројене препреке и да полако стиче поверење и уважавање старијих и неретко веома угледних колега.

Затим су дошла тешка предратна, ратна и поратна времена. Свако од њих је било време неслоге и сиромаштва у коме су пропадале и много значајније институције од Института за политичке студије, али уједно и време у коме је Жика исказао своје умеће руковођења водећи Институт као најискуснији капетан брода на узбурканом мору. Институту са тада хронично недостајала и средства и људи. Највише су му недостајали пријатељи јер је свако, хтео или не, гледао себе. Било је то време у коме сам се ја још више зближио са њим, налазећи на његову молбу средства и пројекте који су помагали да Институт функционише и преживи.

Наша блискост је била заснована не само на сродном генерацијском погледу на свет, већ и на неким сличним научним интересовањима. Као и Жика, и ја сам веома волео националну историју 19. века. Ипак, за њега се не може због тога рећи да је био националиста, а још мање да је био шовиниста. Био је патриота који је искрено волео свој род и своју отаџбину. Са истим, ако не и већим жаром је волео Институт који је водио и разуме се, као и сваки частан човек, своју породицу, о којој је причао са нескривеном нежношћу.

* dragan.simeunovic@fpm.bg.ac.rs

Супругу Дану је веома поштовао а, децу је обожавао. Био је веома брижан отац. Укратко, изразито породични човек.

Желео је да путује и огледа се на научним скуповима што је у она кризна времена било изузетно тешко остварити. Ипак, путовали смо и то понекад до краја света – рецимо до Рта Хорн, до обала Јужне Африке. Такође у Кину, Јужну Кореју, Лондон, Нотингем... Свуда је остављао веома добар утисак, нарочито већ и зато што је био веома васпитан.

Био је емотивац. Једнако се знао секирати због ситуација у Институту као и због политичких збивања и понашања водећих политичких личности који му се нису допадали.

Понашао се веома часно према старијим угледним професорима. Захваљујући њему, наши уважени професори који су и после одласка у пензију још желели и могли да стварају, рецимо професори Мирослав Ђорђевић и Милан Матић, имали су у Институту до краја живота сва права и сваку удобност за рад.

Волео је да издаје књиге и часописе и тиме се јако поносио. Нема института у Србији који се може похвалити са толико часописа колико има Институт за политичке студије. Никога никада, бар колико је мени познато, није одбио када би га замолио да му објави књигу. Помагао је младе, непознате ауторе једнако као и велика имена. Онима који су му због тога пребацивали, знао је доброћудно рећи „Нека, нека се и то објави”. Имао је без сумње нечег просветитељског у себи.

Посебно је био добар према колегама политиколозима, па чак и према онима који то нису заслуживали. Није мали број оних који су његову доброту схватили као слабост и својим нечасним поступцима га немало пута повредили. То га је веома болело и умео је да дуго и тихо пати због неправди које су му чињене. Ипак, на крају је опраштао свима, онако широко и православно каква је била и његова душа.

Био је mudar човек, већ и зато што је био опрезан по својој природи. То је итекако помогло Институту за политичке студије не само преживи кризна времена, већ и да постане једна од најугледнијих научних институција у нас.

Ипак, ако бих морао да издвојим једну његову особину, онда би то била његова доброта. Имао је меку, скоро дечију нарав уз коју је неминовно ишла и извесна наивност. Његова доброта је често расла до поједностављене племенитости о чему итекако сведочи број људи које је запослио, и то не само из политиколошке струке. У томе га није поколебала ни незахвалност неких од њих која природно израња у друштвени принцип у сваком тешком времену.

Оставио је несумњиво дубок траг не само у историји Института за политичке студије, већ и наше политичке науке уопште, не само због тога

што је био и остаће још задуго руководиоца који је најдуже без прекида водио једну научну институцију у нас, већ и због тога што је ту институцију учинио цењеном, уваженом и широко признатом у струци. Тиме је он заправо те своје, најбоље особине пренео на Институт, баш као што добар родитељ даје и оставља својој деци оно највредније што има.

